

1835

**sosyalist
vatan partisi
I. kongre
kararları**

22,23 ARALIK 1979

kıvılcım yayınları

BELGE DİZİSİ / 1

85.3152

SOSYALİST VATAN PARTİSİ

I. KONGRE KARARLARI

22 - 23 Aralık 1979

KIVILCIM YAYINLARI

belge dizisi / 1

T. B. N. MATBAPLIĞI		
Tip.:	Yar No: 85-3152	
Baskı:	Cilt:	Kis.:
Kp.:	Ad:	
Kütüphane No: 81-4777		
Yayıncı:		

Dizgi : HAS Kutulmuş Matbaası

Baskı: Osmanlı Matbaası

OCAK 1980

PARTİMİZDEKİ BUHRAN ÜZERİNE KARAR

I

Kongremiz, Partinin 1977 Ocak Reorganizasyon Kongresiyle çizilmeye başlayan politik hattına sahip çıktığını ve onu sürdüreceğini ilan eder. Ve bugüne kadar bu temel politikaya karşı başlıca *iki tasviyeci* görüşle mücadele edilmiştir.

1 — «Azınlık» olarak isimlendirilen görüş, başlıca; «buhranı Ecevit koalisyonunun aşabileceği» ve ittifaklar politikasının somut adımı olan «Sosyalist Blok» politikasının terk edilmesi görüşleriyle kendini ortaya koymuş, «Partinin güçlendirilmesi» parolasıyla, her gün önümüzdeki yapılması gereken günlük çalışmayı Partinin politik taktiklerine alternatif olarak koymuş, böylece parti politikasını ikelliğe sürükleyip, politik taktiklerden yoksun bir günlük çalışmaya hapsetmek istemiştir.

Kongremiz, bu görüşün siyasi karakterinin özellikle 1978 başlarında CHP koalisyonunun kurulmasıyla «sol» ortamda güçlenen, aydınlar üzerindeki yaban burjuva (CHP) etkisinin Partimiz içindeki uzantısı olduğunu tespit eder.

Sonuçta Parti içindeki mücadelesini istifayla sonuçlandırarak Parti dışına düşmüş ve bugüne kadar bir siyasi varlık gösterememiştir.

2 — Azınlığın Parti politik hattına karşı yürüttüğü açık saldırının doğurduğu çatlakta üreyen ve küçükburjuva aydın paniği olarak kendini

gösteren bir diğer görüş ise: başlıca üç önemli hata üzerinde doğmuştur:

Birincisi, CHP'nin yatıştırma politikasından etkilenen Azınlığın siyasi karakterini ve Parti politik hattı ile arasındaki mücadeleyi kavrayamamış, olayı kişi çatışmasına ve «güya fikir tartışması»na bağlayarak, Azınlığa hak verir duruma düşmüş, onun gericiliğine suç ortaklığı etmiştir. Yani Partimizdeki Yabancı burjuva (CHP) etkisinin üstünü örtmüştür.

İkincisi, partideki örgütlenme sorunlarının tartışmasında bu çizgi «henüz teğmen» olabilecek kimselerin «general» olması, yani MK üyesi seçilmiş olmasını bütün aksamaların nedeni görererek, olaya proleter örgüt prensipleri açısından bakmadığını, nerede olduğu bir türlü söylenemeyen soyut, ütopye «generaller» (MK üyeleri) aranarak küçükburjuva özlemlerini açığa vurmuş oluyordu. Böyle bir bakış açısı ise, Reorganizasyon Kongresinin otoritesini yıpratıyor, sonra da hiyerarşiyi bir tüzük formalitesi görererek tüzüğü aşındırıyordu.

Üçüncü olarak, partideki sapıtmaların nedenini Parti öncesi gruplar döneminde arayarak, bu görüşüyle grup ilkelliğine dönüşü hortlatmış oluyordu. Parti MK'ndeki hakim görüşü savunanların gruplar döneminde TSİP'ne girmiş olmalarını, onların «burjuva sosyalist» bir çizgi izlediklerine temel gerekçe yapan bu çizgi böylece Reorganizasyon Kongresiyle aşılacak gruplar döneminin hatalarını, şimdiki parti politikasıyla özdeşleştirerek yeni bölünmenin siyasi karakterini kavramadaki acizini bir kere daha göstermiş oluyordu.

Bu üç önemli hata ile doğan bu siyasi çizgi

hızla anarşist bir karakter kazanarak bu hatalarını şöyle derinleştirmiştir:

Birinci hatasını yani Partideki Azınlığın yarattığı ilk çatlağı, kişi çekişmesi gördüğünden, siyasi karakterini kavrayamadığından kendisi olaylara *kişicil* olarak yaklaşmış ve mücadele sırasında bol bol şahsiyat ve mizansen yapmıştır. En önemli iki örnekle yetinelim. Ağustos 1978'deki ilk Teşkilat Toplantısı oturumu başlarken E. Aydınoglu «Tezler aşılmıştır, şimdi yeni bir durum vardır, fraksiyon meselesi tartışılmalıdır» demistir. Böylece partide bir fraksiyon meselesi olduğu ortaya atılıyor ve gündeme öneriliyordu. Neticede gündeme alındı, konuyla ilgili bol bol spekülasyon yapıldıktan sonra tartışılıp, bir karar alınmadan gündemden çıkarılması önerildi ve çıkarıldı. Ama kafalar «fraksiyon var» silahıyla yeteri kadar karıştırıldıktan sonra. İkincisi, Teşkilat Toplantılarının sonlarına doğru MK'nin derhal çekilmesi gerektiği «MK uygulamalarının... bizatihi Partimizin varlığına karşı bir suikast biçimini alabileceğini savunan F. Şakar, E. Aydınoglu imzalı bir karar tasarısı verildi. Ve derhal görüşülmesi ve gündemin önüne alınması istendi. Görüşme açıldı. MK'nin «suikast»ları üzerine yine bol bol spekülasyon yapıldı ve sonunda karar tasarısı büyük bir pişkinlikle oylanmadan önce *geri çekildi*. Bir yanda «suikast» var çığılığı, sonra olayı sonuçlandırmak, «suikastı» bir *kararla* belgelemek yerine, yeni bir mizansene doğru yolculuk. İşte olayların siyasi karakterini kavramayan ve kendi karakterini de örtmek isteyen Anarşizm, bir parti disiplinin en önemli konuları üzerinde spekülasyon yapmayı kendine metod edinmek zorunda kalmıştır.

İkinci hatasını ise, yani örgütlenme sorunlarını I. Kongre otoritesini ve tüzüğü yıpratmak için bahane haline getiren Anarşizm, «tüzük yok» çığlığını atmaya kadar işi derinleştirmiştir. Parti içindeki mücadelenin ilk başlarında, Teşkilat Toplantılarının ilk oturumlarında, Anarşizm, «Teşkilat Toplantısının yetkisi MK'nin üstündedir.» görüşünü savunarak, küçükburjuva paniğini, dolayısıyla hem kendine, hem MK'ne güvensizliğini açığa vuruyordu. Onun için de Parti kanunlarını keyfileştirmeyi amaçlıyordu. Bu sapıklık daha yükselerek «partide hiç bir organ kalmamıştır, tek organ teşkilat toplantısıdır» noktasına vardı. Daha sonra «Tüzük yok» aşamasına vardı. Ve en son örgütlenme prensibinde anarşist bir anlayış gelişti. Nihayet «VP. Parti görünümünde bir YU-VARdır» sonucuna varıldı. İşte Parti kurmayını (gerçek parti liderlerini) sırmalı kaftanlar içinde «general» koltuklarına layık göremeyen Anarşizm, bu ilk düşüncesini mantık sonucuna vardırarak Parti'yi Parti olmaya layık göremeyip, «yuvar» olduğunu söylemek zorunda kalmıştır.

Üçüncü hatasını, yani MK politikasının «burjuva sosyalist» olduğunu evvela Parti öncesi olaylarla açıklamaya kalkan Anarşizm bu bakışını iki yönde derinleştirmiştir. Geriye doğru giderek «sağlam bir zemin buluncaya» kadar araştırarak, (1974) Kıvılcım gazetesini de «burjuva sosyalist» görmüş ve neticede Dr. H. Kıvılcımlının ölümünden sonra «sağlam» bir şey bulamamıştır. Ta ki şimdi yeniden zuhur edinceye, bütün geçmişini inkar edinceye kadar.

Aynı şekilde Parti öncesi hataların yeni ortaya çıkan durumları açıklamada *yeterli* olmadığı anlaşılınca, *ileriye* doğru giderek, bir kere Parti-

ye burjuva sosyalist teşhisini -gruplar döneminde TSİP'ne giriş hatasından dolayı- koyan Anarşizm bunu *daha* ikna edici hale getirebilmek için, parti pratiğinden örnek bulmak zorundaydı. Fakat mantık böyle tersine işlediğinden örneklerin *gerçek* olması önemli değildi, burjuva sosyalist teşhisini *yalancı* çıkartmayacak demogojiler yeterliydi. İşte bir kez bu yola çıkılınca önceleri «Proletarya Sosyalizmini (proletaryayı) Vatan Partisi temsil eder.» denirken, gele gele derinleşip, «geleştikçe» Partinin «yaban burjuva partisi» olduğu söylenmiş, TİP, İlerleme, TSİP'in kategorisine yerleştirilmiştir.

Bu gelinen noktada Anarşizmin benimsediği en temelli taktik tutum «Reform-Devrim» konusunda olmuş; «Devrimin önüne hiç bir talep geçirilemez» kılığı altında Partiyi günlük çalışmalarından, somut taktik tutumlardan koparıp, genel doğruların abartılmış tekrarını yapan ve kof devrim ajitasyonu ile yetinen küçükburjuva aydın doktriner tutumuna sürüklemek istemiştir.

Kongremiz, Anarşizme varan bu çizgiyi, işçi sınıfı ve halktan kopan küçükburjuva aydınların, finans-kapitalin artan baskısı ve durgunlaşan işçi hareketi karşısındaki sekter sol bir tutumu olarak değerlendirebilir.

Bölünmeden sonra bu tespitler daha da doğrulanıp, netlik kazanmış ve Anarşist Parti Hattı (şimdiki Vatan Partisi) önüne birinci görev olarak diğer siyasi eylemler içinde «belli bir bilgi ve tecrübe düzeyine erişmiş, hasılı epeyce yetişmiş militan»ın «ahpap çavuşluk küçükburjuva bağlarından kopamadıkları için saflarını seçip savaşa gire»medikleri tespitini yapıp, «onların kafalarında yeni ortaya çıkmaya başlayan temel sorunları

yıllar önce koyduk ve cevapladık. Onlara bunu gösterebildiğimiz zaman en devrimci unsurlar ve bunlar içinde tüm arkadaşlık gibi ilişkileri koparabilme cesaretinde olanlar yanımıza gelecektir.» (Sosyalist s. 81, Görevler, Güçler, Güçlükler) denerek, aydınların kazanılması temel yöneliş olmuştur.

Kongremiz, 1977 Reorganizasyon Kongresiyle şekillenmeye başlayan Parti politik hattına karşı iki cepheden beliren tasviyeciliğe dikkati çeker;

Ve Azınlığın Partiyi sırf günlük işlere hapsederek *siyasi çalışmadan tasfiye etmeyi* denediğini,

Anarşizmin ise devrim çılgılığı ile günlük çalışmalarını reddedip, buna «reformizm» diyerek Partiyi *işçi sınıfı ve halktan kopararak yığın içinden tasfiye etmeye* çalıştığını tespit eder.

II

Kongremiz, Partideki buhranın *objektif zemininin*, yükselme döneminde partiye giren ve hareketin yeniden doğuş döneminde bir bakıma kaçınılmaz olan küçükburjuva aydın çoğunluğu üzerindeki yaban burjuva (CHP) etkisi olarak görür.

Şöyle ki: 1978 CHP koalisyonuna kadar MC'lerin baskısına rağmen işçi hareketi yükselmiş, fakat 1978 başındaki kurulan CHP koalisyonu ile beraber işçi hareketi yatıştırılmıştır. Bu ortam içinde Partinin çalışmaları da bu durgunlaşmadan etkilenmiştir.

Hareket gerilerken ve sindirilirken o zamana kadar işçi sınıfı hareketine katılmış küçükburjuva unsurlar, aydınlar başlıca iki tepki göstermişler, bir kısmı yaban burjuvanın açık etkisine girerek (Azınlık) pasifize olmuş, partiden ayrılmış-

tır; diğer kısmı ise durgunlaşan harekete karşı öfkeye kapılıp, devrim ajitasyonlarıyla anarşizme varmış, Parti bölünmüştür.

Kongremiz, partide buhranın *sübjektif zemi ni* olarak ise:

MK'ni Reorganizasyon Kongresi sonrası devrimci hareketin geniş ve kompleks görevleri karşısında kendi *eğitimsizliğini* ve *yetmezliğini* bilinçlice aşmak yerine, bunu zafer sarhoşluğu ile örtmek gibi geriye kaçış oportünizmine düşmesini,

Parti hayatında seferberlik diye isimlendirilen dönemden sonra da bu geriliği aşamayarak geriye bakan panikçi bir duruma girmesini, yani MK ve partinin devrimci hareketin bizden talep ettiği politik-pratik görevler karşısındaki *geri kalışı* olarak değerlendirir.

III

Kongremiz, bölünmenin hareketimizi önemli zaafllara uğrattığını, bir yandan politik olarak harekete olan güvensizliği beslediğini, pratik olarak «umut kırıcı» bir azlığa düşürdüğünü tespit ederek, bunlardan çıkacak sonuç olarak ise, Partiyi koruyup güçlendirerek, hızla eski mevzilerini kazanmak ve aşmaktır. Bugün partili olarak ayakta kalabilmek düne nazaran çok daha yüksek bilinç ve çok daha fazla enerji gerektirmektedir.

Bu yolda;

1 — Partimizdeki bölünmenin kaba olumsuz etkisini ortadan kaldırabilmek için bölünmenin gelişim ve geçirdiği aşamaları vardığı sonuçları Türkiye proletaryasına açıklamak, gereklidir. Bunun için Teşkilat Toplantısı oturumları ile ilgili

hazırlığı hızla yayınlamalı ve ayrılığın her yeni belirtisi ile ihmal edilmeden mücadele edilmelidir.

2 — Parti üyelerinin savaş gücünü yükseltmek için, bugüne kadar geciken dışımızdaki «sosyalist» siyasi eylemlerle, onların sınıf karakterleri ve taktik tutumları hakkında partimizde varolan kimi bulanıklıkları giderebilmek için Türkiye ekonomi politikası, Parti Tarihi, Politik Durum ve diğer konularda teorik savaşa hız verilmelidir.

3 — Özellikle şu içinde bulunduğumuz şartlarda (burjuva reformizminin yığınlarının arttığı, küçükburjuva anarşizminin ve paniğinin yükseldiği şartlarda) her türlü burjuva-küçükburjuva aydın etkisinden kurtulmanın tek yolu işçi sınıfı içindeki çalışmaları hızlandırmaktan geçer. Üye yapısının doğurduğu sınıfa kayıtsızlık ancak sınıfla sağlam bağlar kurarak aşılabılır.

Sınıfla sağlam bağlar kurabilmek ise, *Azınlığın yığınların geriliğine* tabi olmak, onların geri geleneklerine teslim olmak anlamına gelen devrimci taktiklerden koparılmış günlük çalışma sapıklığı ile; *Anarşizmin* de yığınlara öğretmek ve ondan öğrenmek yerine ona sadece doktriner nutuklar çekip ondan daha da kopma sapıklığından tamamen kopuşmak ve bu iki sapıklığa karşı bilinçli mücadele ile gerçeğe ulaşılabilir.

4 — Bölünmenin kaçınılmaz etkilerinden ve zaaflarından en kısa zamanda kurtulabilmenin yolu, *yeni, genç* enerjilere cesaretle inisiyatif verebilmek, onların taze bakışlarını, çalışmalarımızın planlanmasına olaylarımızın kritiğine hızla dahil etmekten geçer.

5 — Azlığımızın verdiği psikoloji genellikle bağımsız, öncü davranışımızı engellemektedir. Azlığın «Teorisini» yapmak yerine, şimdi en çok ihtiyacımız olan konu, her somut olayda (fabrika içinde günlük mücadelede, direniş, grevlerde, bölgelerde faşist milislerle mücadelede, vb.) diğer eylemlerin engellenmesinden azlığın verdiği yavaşlıktan kurtulup, bağımsız öncü ataklık içinde olabilmektir. Ancak böyle güçlenebilir, ve gerçek öncüler olabiliriz.

PARTİMİZDE BUHRAN KARARINA EK

1979 Ocak bölünmesinden sonra, anarşist parti hattı (şimdiki VP) enson;

1 — *İdeolojide*, «troçkizmden faydalanacağımız çok şey var» veya «Troçki, Lenin'e Stalinden milyonkere daha yakındır.» görüşüne,

2 — *Örgütte* de, üyelerin yetersizliğinden kalarak partiden tasfiyesine ve yeniden örgütlenme konağına varmıştır.

Kongremiz, bu noktaya varışı, bölünme öncesi teşkilat toplantıları mücadelesindeki deneyler ışığında şöyle tespit eder:

1 — Anarşist parti hattı Troçkizmin üç temel tutumuyla giderek üstüste düşmüştür.

Bunlardan birincisi, Troçkizm somut olayları açıklamak, onların gelişim kanunlarını bulmak zahmetine katlanmaz, soyut katagorilerle ve *en genel doğruların* en yüksek sesle bağırılmasıyla yetinir. Anarşist parti hattının, parti içindeki mücadelede olaylarımıza somut teşhis koymak yerine, «prensip planında» kalması ve bu yolda pren-

si olarak «eleştiri-özeleştiri anlayışı»nı tartışması ve yine «Prensip olarak fraksiyon meselesini» tartışmak istemesi, enson, günlük mücadeleyi reformizm görerek devrimin skolastikçe çığırtkanlığına varışı, buna en iyi örneklerdir.

İkincisi, Troçkizm ideolojik olarak *bel kemiksizdir*, bu nedenle ikide bir prensip pazarlığına oturur. Anarşist parti hattı doğuncaya kadar, «reorganizasyon tezi» ile C. Aydın'ın *tezinin alışverişleri* ve en son hep birlikte «ocak tezi»nde buluşmaları ve bunu da inkar etmeleri ideolojik belkemiksizliğinin örnekleridir. Hatta en son Troçkizme varış olayı, bunun en inkar edilemez belgesidir.

Üçüncüsü, Troçkizm parti hayatında «çatlaklarda ürer» ve partinin hatalarını devrimci bir tarzda eleştirmek yerine, hataları bayrak edinecek, bozgun yaratır. Anarşist parti hattı, hatalarımıza tam bir *panik* içinde yaklaşmış, devrimci eleştiri yerine yıkıcılığı, likidasyonu seçmiştir.

İşte, bu üç temel tutum, kaçınılmaz bir şekilde, anarşist parti hattını Troçkizme sürüklemiştir.

2 — Örgüt olarak, «generaller» mantığı veya üyeleri «yetersiz» görüş kaçınılmaz olarak partinin reddine, yani likidasyona varmıştır. Şimdi bunun en güzel elbisesi; 5 kişilik MK'nın yeniden örgütlenme yapma kararıdır. Oysa gerçeklik, yetersizlik ve güvensizlik felsefesi ile beslenen teşkilatın, çöküşü, çözülüşüdür.

Bu tesbitlerin ışığında kongremiz, V. P.'inde varılan son noktanın iki temel özelliğini şöyle görür:

I — *İdeolojide liberalizm*: Yani kemiksiz bir dille, Türkiye proleteriyasına Troçkizm'den de ya-

rarlanabileceğini anlatarak, işçi sınıfı ideolojisini ona düşman ve onun ikide bir «yolunu kesen» ideolojilerle uzlaştırma, eklemleştirme hafifliği-
dir.

II — Örgütte likidasyon: Ütopya, «yetişmiş üyeler» hayaliyle, bizzat parti mücadelesinin öğreticiliğine katlanamamak, bunun yerine üyeleri serbestleştirmeyi geçirerek partisizliğe varmak.

Sonuç olarak kongremiz, İdeolojide varılan liberal tutumun ve örgütte varılan likidasyonun temel nedeninin, finans kapitalin artan baskısı karşısında mücadele moral ve yeteneğini yitirmiş, küçükburjuva entellektüellerinin sapıklığı olarak tesbit ve ilan eder.

Yine bu eğilimin, sırf Vatan Partisine has olmadığını, küçükburjuva yılgınlığının teorisi olduğundan, özellikle günümüzde yayılma eğilimi gösterdiğini bu yolda, Rızgari'de de belirtiler görüldüğüne dikkati çekerek, kongremiz, özellikle bu ideolojik yalpalamayla küçümsemeden, tersine en açık ve kararlı şekilde mücadeleyi SVP nin önüne, önemli bir görev olarak koyar.

DÜNYA - TÜRKİYE'DE DURUM VE GÖREVLERİMİZ

Kongremiz V. P. Olağanüstü II. Kongresinin Durum Değerlendirmesi kararlarının tamamen doğrulandığını tesbit eder ve bu günkü durumun özelliklerini şöyle görür.

I

a) Emperyalist dünyada bunalım boyutlanmaktadır. Emperyalistlerin yetkili ağızlarından,

1980 yılının ABD'den sonra F. Almanya için de bir *durgunluk (resesyon)* dönemi olacağı ilan edildi.

Bunalımın somut göstergeleri şunlardır: Bütün emperyalist ülkelerde özellikle ABD'de enflasyon hızı 30 yıldır en yüksek değere ulaşmış, işsizlik hızla artmaktadır. İMF üst üste aldığı tedbirlerle doları «istikrara» kavuşturmak için çabalarken altına hücum sonucu altın fiyatları rekor seviyeye yükselmiştir.

En büyük emperyalist ülkeler ABD ve F. Almanya her zaman olduğu gibi, içine düştükleri bunalımı *geri ülkelere ve bölgesel savaflara* derive etmeye çalışacaklar, soğuk savaşı kışkırtacaklardır. Bunun doğal sonucu olarak geri ülkelerdeki *halk hareketlerinin ve Ulusal Kurtuluş Savaşlarının* yükselmesi, Sosyalist sistem ile emperyalist sistem arasındaki politik gerginliğin artması yaşanabilir.

b) Buhran içinde debelenen Türkiye Finans-Kapitali *çıkış yolu* olarak ekonomi politikasını başlıca üç hedefe yöneltmiştir. Birincisi, Türkiye'nin kapılarını kayıtsız şartsız *Yabancı Sermayeye* açması, İkincisi, AET'e *tam üyeliğini* hızlandırması, üçüncüsü, içerde «devletçiliğe yeni şekiller verilmesi veya Devlet İşletmelerinin» *özel sektöre devri*.

Bütün bu yönelişler Türkiye'deki proleterleşmeyi ve küçük mülklerin talanını daha da hızlandıracığı için çelişkileri arttırmaktan, devrim sancılarını yükseltmekten başka sonuç doğurmayaacaktır.

c) Türkiye'de buhran oldukça önemli boyutlara yükselmiştir. İki yıl önce bir avuç vurguncu: Finans-Kapital tefeci-bezirgan ittifakı, bu buhran

ortasında halkı yatıştırabilmek için, tekel dışı (yaban) burjuvaları kendisi ile uzlaşmaya zorlamış, bunun sonucu CHP koalisyonu kurulmuştu. Bu uzlaşmanın zemini ise Finans-Kapital'in ve yaban burjuvaların halkın yükselen tepkisinden ortak korkularıdır.

CHP iktidarı başlangıçta, MC dönemlerinde yükselen halk hareketlerini önemli ölçüde yatıştırmayı başarabildi. Fakat gün geçtikçe gerçek yüzü açığa vurdu, İMF reçeteleri ile soyulup sovana çevrilen, açlığa ve yoksulluğa itilen çalışan yığınlar CHP'nin kurtarıcı olmadığını, olamayacağını gözleriyle gördüler, elleriyle tuttular.

Bu andan sonra Finans-Kapital, halkın tepkisini *yatıştırma* politikasından açıkça *sindirme* politikasına doğru önemli adımlar attı. 14 Ekim ara seçimlerini izleyen Hükümet değişikliği bunların en sonucusudur.

Finans-Kapital açısından «görevini» tamamlamış CHP ağırlıklı koalisyon iktidardan indirildi. Fakat henüz finans-kapital, yaban burjuva uzlaşmasının bozulduğu söylenemez.

d) Varılan bu noktada finans-kapital'in taktiği, kısa vadeli geçici rahatlamalarla -tüpgaz, yağ bularak vb.- göz boyayarak karşılığında halkın bilinçli öncüleri sosyalistleri tasfiye etmek, halkın hareketini zorla sindirmektir. Bu yolda orduyu ikna edebilmek için her türlü oyunu oynayacaktır.

e) Yaban burjuva eğilimi olan CHP; finans-kapital ile mevcut sisteme zarar vermeden buhranı aşmak uğruna yaptığı uzlaşmayı sürdürmektedir. Bu yolla finans-kapitale mevcut sömürü ve soygun düzenini sürdürmekte koltuk deynekliği yapıyor. CHP içinde küçükburjuvalardan bu poli-

tikaya tepkiler yükselmekte, fakat henüz güçsüz, şaşkın, ne yapacağını bilmez durumdadır.

Yaban burjuvaların kurtuluşu sosyalizmde yoklayan ilerici kanadının eğilimi olan TİP, TSİP, İlerleme ise; CHP'yi finans-kapitale karşı dövüğe ikna etmek için kanteri döküyor. Böylece işçi sınıfımızın ve halkın mücadelesini CHP seviyesinde tutmaya çalışıyorlar. Burjuva Sosyalizminin içinden de 'bu kuyrukçu politikaya yer yer tepkiler görülmektedir.

f) Köylülük, genel olarak finans-kapitalin gerici partilerinin ağlarından ve yaban burjuvaların etkisinden henüz sıyrılamamıştır. Fakat İMF uygulamalarının aşırıca yoksullaştırdığı kesimlerde hoşnutsuzluk kaçınılmazca yükselecektir.

g) Şehirlerdeki aydın küçükburjuvalar mevcut gidişe karşı çoktan tepkilerini yükseltmişlerdir. Bütün sekteleklerine ve istikrarsızlıklarına rağmen işçi sınıfıyla ittifakın yollarını aramaktadırlar. Büyük ölçüde CHP etkisinden sıyrılabilmiş durumdadırlar.

h) CHP'nin kurtarıcı olamayacağını gören proletaryanın durgunluğu üzerinden atabilen kesimi, buhranın etkisiyle hızla ekonomik savaşını yükseltiyor. Bir çok işyerinde kendiliğinden patlayan direnişler, bunun en somut göstergesi ve önümüzdeki günlerde büyük mücadelenin habercisidir. Yani proletarya hareketi yeni bir yükseliş içine girmiştir. Henüz partisiyle bağları cılızdır. Fakat bu bağların gürleşmesinin maddi zemini gün geçtikçe olgunlaşıyor.

1) CHP'ye bağlanan büyük umutların yıkılması, işçi sınıfı ve halk arasında genel olarak geçici bir yılgınlığa yol açmıştır. Finans-kapital tam bu geçici yılgınlık ortamında, devrimci güçler topar-

lanamadan bir vuruşu hesaplamaktadır. Devrimci güçlerin mevcut dağınıklığı ve zaafı sürdüğü müddetçe de finans-kapitalin başarı şansı yüksektir. Yitirilen her gün finans-kapitalin lehine, devrimci güçlerin aleyhinedir.

II

Bu gerçeklikten hareketle, kongremiz partiye düşen görevleri şöyle tesbit eder:

1 — Halk yığınlarına finans-kapitalin en son vardığı siyasetin anlamını ve önemini açıklamak, «anarşinin önlenmesi» kisvesi altında devrimci hareketin tasviye edilmesine karşı işçi sınıfı ve emekçi halkı aktif mücadeleye çekmeye çalışmak.

2 — Türkiye'nin kapitalist ekonomisinin içine düştüğü buhranın karakterini, boyutlarını ve buhranın tüm yükünün nasıl binbir demagojiyle halkın sırtına yıkıldığını ve CHP deneyinden kalarak uzlaşmacı ve reformist mantığın işçi sınıfı ve halka nelere mal olduğunu buhrandan işçi sınıfı ve halk yararına tek gerçekçi çıkış yolunun *devrimci* yol olduğunu var gücümüzle propoganda etmek.

3 — Küçük üretmenlere (köylüye, esnaf-sanatkara) gerçek öncünün işçi sınıfı olduğunu, gerçek kurtuluşun işçi sınıfı ve köylülüğün ittifakıyla mümkün olabileceği ve Sosyalist Vatan Partisi programının hayata geçirilmesinin gerçek kurtuluşu sayılabileceği doğrultusunda propogandaya hız vermek,

Halkın çıkarlarını savunabilecek *tek alternatifin* Sosyalist Vatan Partisi ve diğer sosyalist parti ve eğilimlerin bir cephedeki birliği olduğunu yoğun olarak propoganda etmek.

4 — En geniş yığınlara sesimizi duyurabilmek için; son derece kısıtlı olan mevcut propaganda olanaklarımızı genişletmek, merkezi-bölgesel bildiri, özel sayı vb. imkanlarını inisiyatiflice yaygınlaştırmak için mücadele etmek.

5 — CHP deneyini yaşayarak bu partinin kuratıcı olamayacağını gören proletaryanın ve diğer halk kesimlerinin tepkisini *devrimci zemine* yükseltmek, yığınları daha geniş ölçüde devrimci mücadeleye çekmek için mücadele etmek.

6 — Proletaryanın yeniden yükselmeye başlayan devrimci hareketini her yerde ve her alanda yönetip yönlendirmek için azami çaba ve ataklık göstermek.

7 — Finans-Kapitalin her yönden yönelttiği saldırıları boşa çıkarmak, *mevzilerde tutunabilmek* için gerekli *devrimci savunma hattını* örebilmek için mücadele etmek. Var olan demokratik hakların gaspedilmesi girişimlerine karşı merkezi ve bölgesel direnişler örgütlemek için çalışmak.

8 — Varılan bu aşamada, çok daha enerjik olarak sosyalist blok-cephe politikasının hayata geçirilmesi uğruna savaşmak, sosyalist siyasetlerin bu konudaki tutarsızlıklarını deşifre etmek. İlk elden birleşilebilen siyasetlerle derhal bölgesel komiteler oluşturmak, bölgelerde bütün dernek, sendika vb. örgütsel en sıkı bağlar kurmak, diğer sosyalist partiler ve CHP bölge teşkilatlarıyla irtibat-dayanışmayı sağlamak.

9 — Burjuva sosyalizminin mücadeleyi CHP seviyesinde tutmaya çalışan, reformist geriye kaçık mücadele anlayışına;

Küçük burjuva sosyalizminin yığınlardan kopuk sol sekte ileriye kaçık mücadele anlayışına;

bu iki uç sapık anlayışa karşı ideolojik-pratik mücadeleyi yükseltmek.

Türkiye Kararına Ek. I

BURJUVA SOSYALİZMİ VE KÜÇÜKBURJUVA ANARŞİZMİ İLE MÜCADELE

Sosyalist Vatan Partisi: Her zaman, her yerde, her fırsattan istifade ederek yığınlar içinde mevcut düzene karşı savaşımayı gerekli görme ve göze alabilme bilincini doğurmaya ve pekiştirmeye çalışır, devrim ve iktidar hedefini bir an için olsun gözden kaçırmaz, işçi sınıfının vermekte olduğu sınıf mücadelesinin akışını bu raya oturtmaya çalışır. Ama bu çalışma sadece yazılı ve sözlü ajitasyon propoganda çalışmasıyla başarılı olmaz, fakat aynı zamanda, yığınların günlük mücadelesinin içine girip onu yönetip yönlendirmek, düzenle olan çatlaklarının arasını açmak için sabırlıca çalışmak, düzenin koruyucu güçleriyle yığınları karşı karşıya getirerek onların savaşçı yeteneklerini geliştirmek ve kendi deneyleriyle düzeni tanımalarını sağlamak gereklidir. Bu mücadele aynı zamanda kimin dost kimin düşman olduğunu, kimin kendisinin hak ve çıkarlarını en iyi biçimde savunacağını bizzat kendi deneyleriyle yaşayıp görmelerini sağlar, Partimize olan güven en geniş yığınlara yayılır.

Günlük çalışmanın mihenk taşı (Tabii olduğu şey) devrimdir. Ancak bu devrimci perspektifle yapılan günlük mücadele yığınların çıkarlarına

uygun düşer ve başarılı olur. Devrim hedefi ile günlük çalışmanın böyle devrimci bir zemin üzerinde kaynaştırılması ve bu zemin üzerinde verilen sınıf savaşı; Hem «yan ürün» olarak mevcut düzenden azami hakların koparılıp alınmasını ve bu sayede yığınların sosyal seviyesini dolayısıyla da düzenle savaş imkanlarını arttırır; hem de düzenden kopuşmayı hızlandırır, yığınlardaki devrimci bilinç filizlerini egemen hale getirir ve Partimizin öncülüğünü pratikte ortaya çıkarır.

İşçi sınıfının (Partimizin) bu devrimci mücadele anlayışına karşı, kurtuluşunu sosyalizmde yoklayan yaban burjuvaların (TİP, TSİP, TKP) geriye kaçık ve küçük burjuvaların (DEV YOL, DEV SOL) ileriye kaçık iki sapık mücadele anlayış ve biçimleri vardır.

Yaban burjuvaların Sosyalizm eğilimlerinin (TİP, TSİP, TKP) düzenden kopuşmaları sınıf karakterleri gereği en geri düzeydedir. Bu durumları onların doğrudan düzeni hedef alamamalarını, düzenle savaşı bir çok gerekçe bulup erteleyerek düzenin içinde bazı kırıntılar kopararak düzenle uzlaşma eğiliminde olmalarını belirler. Devrim mücadelesini aşamalara bölen bu sağ oportünistler devrim hedefini, işçi sınıfının asgari programını yığınların önünden çekmeye ve bunun yerine reform hedefini ve bir reformlar programını geçirmeye çalışırlar. Onlar, parlak sözleri ne olursa olsun pratikte, kabul ettikleri ve uğrunda mücadele verdikleri bu reformlar programı ve hedefiyle yaban burjuvaların sosyalizme kapalı gerici kanadı (Liberaller, CHP) ile üstüste düşüyorlar, çakışıyorlar.

İçinde yaşadığımız kapitalizmin geberme aşamasında liberallerin fonksiyonu düzenden bazı kırıntılar kopararak düzene muhalif yığınları aldatmak, düzeni bu yoldan halka karşı savunmaktır. TİP, TSİP, TKP siyasetleri devrimi ertelediklerinden, işçi sınıfı ile *düzenden kopuşma* temelinde bir ittifak yaparak devrimci mücadeleye yönelmek yerine kendi reformcu program ve hedeflerini gerçekleştirebilmek için zaten mevcut düzendeki fonksiyonları bu olan liberallerin peşine takılırlar. Ve bu temelden hareketle işçi sınıfı içinde liberal burjuvazinin öncülüğü anlayışını ege-men kılmaya çalışırlar.

Burjuva sosyalizminin sınıf karakterinin belirlendiği bu durumu, mevcut siyasi durumda halk arasında yaygın olan yılgınlık kışkırtmaktadır. Burjuva sosyalistleri bu yılgınlığın ortasında gelişen devrimci mayalanmayı görememekte, görse bile bu mayalanmayı geliştirmeye gönüllüce ve enerjik biçimde talip olma, bunun için savaşmak yerine halkın yılgınlığına tabi olmayı tercih etmektedirler. Onlar, düzenden kendileri de kopuşamadıklarından elbette halkı düzenden kopuşturmaya talip olamaz bunun yerine halkın mevcut yılgınlığına tabi olmayı uygun görürler.

Burjuva sosyalistlerinin bu gerici yapıları, ancak işçi sınıfının düzenden tamamiyle kopuşmuş, kendi bağımsız asgari programı ve devrimci hedefleri doğrultusunda vereceği mücadele ile ve bu mücadeleye devrimci bir zemin üzerinde diğer halk sınıf ve zümrelerini katmasıyla felce uğratabilir, uğratılmalıdır.

Küçükburjuva sosyalistleri (Devrimci yol, Devrimci sol) ise; birincisi, İşçi sınıfına ve halka güvenemediklerinden ve ikincisi, yığınları onların içinde ve önünde düzenle ve düzenin koruyucu güçleriyle savaştırmak, bu yoldan siyasi seviyelerini ve savaş yeteneklerini geliştirme zor ve kahırlı görevini göze alamadıklarından sırf devrim ajitasyonu ile yetinirler.

Küçükburjuva sosyalistlerinin bu durumları (Sınıf yapılarının doğurduğu bireycilikleri ve kolay yolu seçmeleri) onların işçi ve diğer emekçilere siyaset yaptırmama bunun yerine ancak kendilerinin (Bir gurup küçükburjuva aydınının) siyaset yapma yeteneğinde olduklarını ve ancak kendilerinin «öne atılarak», «örnek olarak» halkı uyandırabileceklerine inanırlar. İşçi sınıfının kuruluşunun kendi elleriyle olacağı hakikatini kabul etmezler. Çünkü onlara göre işçi ve diğer emekçilerin düzenle kopuşma yetenekleri yoktur, bu yetenek yalnız kendilerinde vardır. İşte, dünya işçi hareketi tarihinde çeşitli yer ve zamanlarda çok görülen «öncü savaşı» teorilerinin, davranışlarının kaynağı bu küçükburjuva anlayıştır.

Günlük pratikte bu durum kendini şöyle gösteriyor. Küçük burjuva siyasetlerinin devrimci bir günlük mücadele anlayışları yoktur. İşçi ve diğer emekçilerin siyaset yapamayacağına inandıkları için, günlük pratik içinde, devrimci bir çalışmayla onların siyasi bilinçlerini yükseltme ve bu temelde daha yüksek sınıf savaşı biçimlerine çekme yerine yığınların kendiliğinden eğilimlerine tabi olmaktadır. Örnek vermek gerekirse; D. Yol'un Direniş Komiteleri yığınların Faşist baskıya karşı kendiliğinden uyanan direnme azmine; boykot taktiği yığınların bir buçuk senelik icraatından

sonra deneyip, gördüğü Ecevit'ten kendiliğinden kopuşmasına tabi olmaktadır. İşçi sınıfının siyaseti bu durumlarda yığınların kendiliğinden eğilimlerine tabi olma yerine; halkta faşist baskıya karşı uyanan direnme azmini de içine alan fakat daha üst seviyede faşizmin de maddi zemini olan düzene karşı halkı örgütlemeyi; Ecevit'den kopuşan yığınların sadece bu durumlarıyla yetinmeyerek onları kendi devrimci siyasetine çekmeyi önüne görev olarak koyar. İşte, iki durum, iki sınıf, iki tavır.

Küçükburjuva sosyalistlerinin sınıf karakterlerinin belirlediği bu durumu mevcut siyasi durumda halk arasında yaygın olan yılgınlık kıskırtmaktadır. Küçük burjuva sosyalistleri bu yılgınlığın ortasında gelişen devrimci mayalanmayı görememekte, görse bile bu devrimci mayalanmayı geliştirip egemen hale getirmeyi göze alamamakta, bunun yerine yılgınlığa karşı öfkeli bir tepki duymakla yetinmekte ve sonuçta yılgınlığa teslim olduklarından ve değişmez gördüklerinden yığından kopuk sivri çıkışları teorileştirmektedirler.

Küçükburjuva sosyalistlerinin bu «sol» çocuklukları ancak işçi hareketinin halkla kaynaşıp, halkın topyekün mücadelesini yükseltmesiyle felce uğratabilir, uğratılmalıdır.

Kongremiz

Bu iki sapıklıkla teorik ve pratik mücadeleye işçi hareketinin vazgeçilmez ihtiyacını tespit eder ve Partimizin önüne görev olarak koyar.

Türkiye Kararına Ek: II

GREV VE DİRENİŞLERİN DESTEKLENİP YÖNLENDİRİLMESİ HAKKINDA KARAR

Kongremiz,

Türkiye değerlendirmesinin ışığında, sürmekte olan Toplu Sözleşme görüşmelerinin İşçi hareketinin yeniden yükselmesi için bir kıvılcım olabileceğine dikkati çeker.

Yine kongremiz, yükselen buhranın işçi sınıfına kendini işsizlik, pahalılık ve faşist terör olarak her geçen gün daha şiddetle hissettirdiğinden ve yıkılan CHP umutlarının yeni siyasi arayışlara yol açacağı için, önümüzdeki günlerde ekonomik grev ve direnişlerin yanı sıra siyasi karakterli grev ve direnişlerinde kendini ortaya koyabileceğine dikkat çeker.

Kongremiz, bu gelişmeler karşısında direnişlerde partililerin de takınması gerekli tutum olarak şunları önerir.

1 — Partinin daha önce bir ilişkisinin olup olmadığına bakmadan patlıyan işçi direnişlerinin derhal içinde yer alınmalı, doğru taktik tutumlarla direnişe öncü olmaya çalışılmalıdır.

2 — Kendiliğinden patlıyan veya bilinçli olarak örgütlenen direnişlerde işçilerle birlikte direnişin hedefleri tartışılıp belirlenmeli ve bu yolda yoğun propaganda yapılmalıdır.

3 — Yine direnişin karşısındaki güçler (buna bizzat sendikalarda dahil olabilir) açıkça anlatılmalı, güçler dengesi hakkında gerçeklikler en çıplak biçimde işçiye kavratılmalıdır.

4 — Direnişin muhtemel destekleri hiç abar-

tılmadan belirlenmeli ve bunlar davranışa geçirilmelidir.

5 — Direniş yönetecek öncü işçilerden oluşan bir direniş komitesinin seçimi, bu komitenin işlerliği ve komite kararlarının genel işçi toplantılarında tartışılıp benimsenmesi veya değiştirilmesi, alınan kararların işçiler arasında görev bölüşümü yapılarak uygulanması ve bu uygulamaların tekrar genel toplantılarda denetimi mutlaka sağlanmalıdır.

6 — Her direniş mevcut düzenle bir çatışma olduğundan, bu zamanlarda özellikle düzen değişikliği için program ve taktiklerimizin en yoğun propagandasının yapılmasının yolları bulunmalıdır.

7 — Sonuçlanan direnişin kritiği en geniş işçi toplantılarında yapılmaya çalışılmalıdır.

İTTİFAKLAR

Kongremiz, Finans-kapital Tefeci-Bezirgan Cephesine karşı işçi sınıfının öncülüğünde Halk güçlerinin bir Cephede örgütlenmesini, Türkiye'nin hızla Faşizme sürüklendiği bu şartlarda en acil görev olarak görür.

1

Bu yolda;

1 — İşçi sınıfının müttefiki köylülüğün yabın burjuvaziden (CHP) ve hatta *gerici* Finans-kapital Tefeci-Bezirgan ağlarından (AP, MHP, MSP) kopmadığını,

2 — Buna karşılık özellikle şehirlerdeki küçükburjuva kesimlerin (TEP, Kurtuluş, Devrimci Yol, Devrimci Sol, Birlik Yolu, VP) yalpalamalarına rağmen, işçi sınıfı ile ittifakın yollarını aradığını,

3 — Yine yaban burjuvaların ve burjuva aydınların bir kesiminin, Finans-kapital tahakkümüne karşı kurtuluşu sosyalizmde yokladığını (TİP, İlerleme, TSİP) ve işçi sınıfı içinde sendikacılar zümresinde etkinlik kurabildiklerini tespit ettikten sonra, bu gerçeklerden hareketle, Sosyalist Vatan Partisi Finans-kapital Tefeci-Bezirgan ittifakına karşı mücadele veren ve içinde bulunduğumuz buhrana açık bir tepki gösteren bu güçlerle, işçi sınıfı ve köylülüğün ittifakını geliştirip, güçlendirecek, yani proletaryanın taktik ve ilkelerinin bütünlüğüne ve bağımsızlığına etki etmeyecek biçimde,

a) Her düzeyde (merkezi ve mahalli) iş ve güç birliği veya ortak eylemler düzenler.

b) Yine bu güçlerle, diğer halk kesimlerinin işçi sınıfına *kopuşunu* hızlandıracak, proletaryanın asgari taleplerine ters düşmeyen, emperyalizme ve feodalizme karşı savaş zemininde bir programa dayanan *sürekli ve koordinasyonlu bir birlikten* yanadır. Bunu benimseyen Sosyalist Parti ve Eğilimlerle bir blok içinde örgütlenilmesini acil bir görev olarak görür.

II

Kongre, bu acil göreve karşı tepkileri şöyle tespit eder :

1 — TİP, TSİP, İlerleme de ortak olarak kendini gösteren tutum; gerek «en geniş cephe»,

gerek «anti-faşist cephe» kurulması parolası kılığında, cephe mücadelesini CHP'nin seviyesine indirmekte, onun kararsızlığına tabi kılmaktadırlar. Bu siyasi eğilimlerin temel tutumu finans-kapitale karşı mücadelede CHP'ni ürkütmemek, veya onu da bu mücadeleye ikna etmek üzerine oturmaktadır.

2 — Öte yandan Devrimci Yol'da kendini gösteren istikrarsız küçükburjuva devrimciliği, cephe mücadelesini bir yandan mahalli faşist milislere karşı mücadele seviyesinde ilkelleştirirken, aynı zamanda «finans oligarşisinin iç savaşı kabulümüzdür.» denerek, devrimci güçleri halktan koparıp, yenilgiye uğratacak erken ataklara girmektedir.

3 — Yine bu iki uç dışında görünen, Kurtuluş, Birlik Yolu, TEP gibi siyasetler de; cephe açmayı, cephenin ilk adımlarını «güçlü siyasetlerin bulunmaması halinde olumsuz, hayal kırıcı olur» gerekçesiyle reddederek veya Sosyalist Vatan Partisinin başlatmayı önerdiği güçbirliği çalışmalarını sadece «gelmeyen siyasi eğilimlerin çağırılması» ile sınırlayarak iki uç eğilimin siyasi oportünizmine *tabi* olmaktadırlar.

Kongremiz bu siyasi tutumların;

1 — Finans-kapitalin devrimci güçleri zorladığı iki yol olan: ya teslimiyet, ya da baskı sonucu erken saldırı taktiklerine düşmek olduğunu,

2 — Böylece, cephe yolunda Burjuva sosyalizminin bu tutumu nasıl işçi sınıfı ve halkın devrimci tepkilerini *yozlaştırıp*, bozuyorsa, istikrarsız küçükburjuva devrimciliğinin sol tutumlarının da, hareketi gereksiz ataklarıyla paniğe ve yığınlığa sürükleyerek ve yığınlardan *kopararak* öldürebileceğini tespit eder.

Sosyalist Vatan Partisi Devrimci güçlerin bir cephede örgütlenmesinin, ancak başlıca bu iki yanlış tutuma karşı savaşıla gerçekleşebileceğini ve sosyalistler arası Blokun örgütlenmesinden her türlü kaçışın en son *tahlilde*, toplumda *egemen* olan burjuva reformizmine *tabi* olma sonucuna varacağını tespit ve ilan eder.

III

İttifaklarda Somut Taktik Adım

1 — Politik ortamda CHP umudunun yıkılması ile beliren ve harekette geçici bir gerilemeye sebep olan yılgınlık ve bunun doğurduğu siyasi eğilimler içi mücadele yükselmiş, kimisi (Dev Yol, VP, TKP) bölünmeyle sonuçlanmıştır.

2 — Bizzat bu bölünmeler, siyasi eğilimler arasındaki, ittifaklar anlamındaki olumlu gelişmeler için bir mayalanma görevi yapacaksa da ilk etkisi tersi yönde olmakta, eğilimler arası varolan irtibatları da inmelendirmektedir.

3 — Bu nedenle son dönemde sosyalist siyasetler arası ortak çalışmalar eğilimleri zayıflamıştır.

4 — Özel olarak Partinin bölünmesinden sonra siyasi ittifak çalışmalarında ilk kendini gösteren sonuç: bölünme öncesi olumlu misyonunu yitirdiği gerçekliğidir.

Bu sebeplerle,

1 — Şimdi en önemli halka; her yönden kuşatılan partinin (bizzat karşı-devrimci cephenin saldırılarından, yılgınlık içindeki küçükburjuva gericiliğine kadar) korunması ve güçlendirilmesidir.

2 — İttifaklar planında ise zayıflığımızdan kaynaklanan bir gerekçe ile dışımızdaki siyasetler *Merkezi* planda bir güç birliğine girmemekte, bunu savsaklamaktadırlar. Bizzat bunun «güçlü» siyasetlerin oportünist çizgisinin etkisi olduğunu bilen Partimiz, bu durum karşısında; bir yandan böyle bir tutumun, egemen reformizme bir teslimiyet sonucunu doğuracağı bilincinde mücadele ederken, öte yandan özellikle devrimci taktiklerimiz temelinde *bölgesel* güçbirliklerini ve hergünkü pratik yardımlaşmayı geliştirmeyi, bu yolla merkezi bir ittifakı zorlamayı önüne görev olarak koyar.

3 — Partimiz Halk Cephesinin nüveleri olan bu bölgesel örgütlenmeleri, mahalli güçbirliklerini geniş boyutlu kavramaktadır:

a) Bu organlarda mahalli devrimci siyasi eğilimlerin yer alması için çalışılmalı,

b) Pek çok sorun çerçevesinde geniş *partisiz halk* kesimleri örgütlenmelidir.

c) Finans-Kapital'in yıpranan, çürüyen iktidarının doğurduğu her boşluk bu örgütlenmelerle devrimci bir tarzda doldurulmalı, bu örgütlenmelere halk iktidarının ilk nüveleri olarak bakılmalıdır.

ÖRGÜTLENME

I — Örgütlenme Yönelişi Alanında

Kongremiz, örgütlenme sorunlarında bugüne kadarki yapılan çalışmaların değerlendirmesinin ışığında görünen temelli zaafın; bir çalışma alanında (özellikle fabrikalarda) köklü bağlar kura-

mayış veya açık ifadesiyle, yığın içinde tutunamayıp olarak tespit eder.

Bu zaafın objektif nedeni ise: Partinin mahallelerde, bölgelerde -özellikle 1968 sonrası toplumdaki buhranın artmasıyla hızla çoğalan- işsiz yarı aydınlar arasında örgütlenmesidir. Bu örgütlenme çalışmalarında aldatıcı iki yön, bu unsurların bölgede güçlenen bir harekete süratle meyletmesi, aydın yapılarından dolayı da sivaseti kavramış ve savunur görünebilmeleridir. Bunun aldatıcı bir gelişme olduğu yaşadığımız deneylerde görülmüştür. Bu işçi sınıfı içine itilmiş yarı aydın sosyal tabakanın olumsuz yarı yığın içinde istikrarlı, sabırlı bir çalışmaya gelemeyişi, çabuk paniğe kapılması ve bozgun yaratmasıdır.

Kongremiz, aldatıcı başarılar olarak kendini gösteren bu örgütlenme yönelişine karşı bütün üyeleri uyarır ve işçi sınıfı çalışması içinde kesinlikle olumlu rol oynayabilecek bu işsiz yarı aydın tabakanın örgütlenmesini işçi sınıfı içindeki örgütlenme çalışmalarına tabi kılınmasının tek doğru yol olduğunu ve ancak böyle doğabilecek olumsuzlukların, küçükburjuva paniklerinin asgariye indirebileceğini bildirir.

II — Örgütlenme Tarzında

Kongremiz, örgütlenme tarzında ise başlıca üç hata tespit eder.

1 — Organ ve organlaşmanın ve tüzüğün soyut kavranışı kehdini üç kişilik -pratik hayatta bir canlılığı olmayan- organ zorlamalarında, MK de de Merkez Divanlarının parti pratiği hiç dikkate alınmaksızın, çalışmaları için zorlamalara düşülmüş, bunun sonucu olarak organlar yaptık-

ları işle değil, yaptıkları toplantılarla denetlenmeye kalkılmış, bunların sonucu ise organlaşmaya -ekipleşmeye- hoşnutsuzluk yükselmiştir.

2 — Önemli hata MK'nin bölgelerden yani canlı parti pratiğinden kopukluğudur. Bölge şefleri MK'ne gelince bu iki başlı olumsuzluk doğurmuştur. Bölgelerdeki militanlar canlı yol gösterici şeflerden yoksun olunca bunalıp, yılgınlık başlamış, MK'de ise pratikten kopuk şefler soyut tartışmalarla soysuzlaşmıştır. MK teşkilattan kopuk tutumunu il ve ilçe yöneticilerinin ekiplerde görev almalarını yanlış bularak mahalli teşkilatlara da yapmıştır.

3 — «Ocak... küçük bir parti örneği halinde işler.» genel doğrusu canlı pratikten kopuk kavranınca, her işle uğraşan, yönsüzlük içinde boca-layan mahalle çalışma ekipleri, kaçınılmaz sonuç olmuştur. Bu yüzden örgütlenme de sığ ve cansız olmuş, en küçük etkilerle dağılışa uğramıştır.

Bu derslerin ışığında

1 — İlk önce MK-teşkilat irtibatının sağlanması ve bölgelerdeki yöneticilerle ekiplerin kopukluğunun giderilmesi için, soyut görev bölüşümü anlayışından kurtulmak bunun için de; MK'de önümüzdeki günlerde özellikle merkez *teorik-politik* işler için ve *bölge örgütlenmesi* için yapılacak bir görev bölüşümünün öne çıkartılması gerekmektedir. Bölgelerde ise; il ve ilçe yönetimleri bölgedeki temel yöneliş alanlarına ve ekiplerinin durumuna göre kendi içinde gerekli işbölümü yapmalı, gerektiğinde değiştirmelidir; il ve ilçe yöneticileri ekipleriyle bağlantılarında, ekiplerin durumuna göre gerekli gördüklerinde bilfiil ekip içinde çalışma yürütebilmelidir; bölgedeki çalış-

maların ihtiyaçlarına göre bir sayıya bağlı kalınmadan, somut duruma göre, il-ilçe yönetimlerinin sayısı belirlenmelidir.

2 — Soyut zorlama organlaşma, dolayısıyla zorlama görevler yerine, öyle yapılmalıdır ki «somut ve gayet hassas tariflenmiş görevleri öyle sunmalıdır ki bunlar o anda yararlı, arzu edilir ve uygulanması mümkün görülmelidir.»

3 — Her işe koşmak dağımlıklığı yerine çok az sayıdaki militan kadromuzla, bulunduğumuz bölge ve mahallede işçi sınıfı içinde seçilecek somut hedefler (bir fabrika veya birkaç fabrika, bir işkolu, buna bağlı sendika vb.) zerinde bütün güç yığılmalıdır.

III — Günlük alışmada Nasıl Yapmalıyız?

Genellikle ortaya çıkan sonuç, üyelerin kkburjuva alışkanlıklardan dolayı, günlük çalışmadaki en kk başarısızlık, paniği kışkırtmış, sabırlı çalışma yerine, yığından kopuk, halkla tam anlamıyla kaynaşamayan, ya onun gericiliğine tabi olan, ya da ondan kopan bir duruma varılmıştır. Bundan kurtulmanın yolu, *devrimci taktiklerimizi işçi sınıfı ve halka anlatabilmek* ve işçi sınıfı ve halkla birlikte *uygulayabilmekten* geçer.

Bu tespitlerden hareketle, kongremiz, günlük çalışmada temel noktaları şöyle belirler;

1 — alışma alanı (fabrika, sendika, bölge vb.) kendi orjinal çelişkileri ve yapısıyla iyi tanınmalı. Aksi halde her söylenen genel ve yersiz kalır.

2 — Günlük mücadele; işçi sınıfı ve halkımızın günlük, sıradan mücadeleleri yönlendirilmeli, kksenmemelidir. Bu mücadelelerin başına

geçip; görüş ufku genişletilmeli, seviyesi politikamıza yükseltilmelidir.

3 — Örgütlenme alanlarında mümkün olduğu kadar çok sayıda insan tanınmalıdır. Bu konuda genellikle enerji «bir kaç insanın» yetişmesine ve «örgütlenmesi»ne sarfedilmektedir. Oysa yapılması gereken; her öne çıkan insanı politikamıza yükseltmek ve mümkün olduğu kadar çok insan tanımaktır.

4 — Her yetenekten yararlanılmalıdır. Nasıl mücadele alanını iyi tanımalı isek, çalışılan insan malzemesinin özelliklerini ve yeteneklerini de iyi tanımalıyız. Genellikle her işe yatkın, becerikli insanları özler ve isteriz. Ve bu tembel, bürokratça bir anlayıştır. Oysa kapitalist toplumda kaçınılmaz baskı ve iş bölümü sonucu insanlara dağılmış olan çeşitli yetenekleri seferber edip, hepsinden yararlanmayı bilmeli, öğrenmeliyiz.

5 — Çevremizdeki insanların problemlerini çözmede yardımcı olunmalıdır. Küçükburjuva devrimcileri, sadece «devrimci işlerle» uğraşır ve bu yüzden işçi sınıfından, halktan hep kopuk kalır. Oysa çevremizdeki insanların pek çok özel problemi, bizim onları tanımamız ve eğitmemiz için zengin malzeme ve imkan yaratır.

6 — Ufak bir ihmâl büyük sakıncalar doğurmaktadır. Genellikle çalışmalarda bir zayıflama başladığının tipik işareti ufak ihmallerin alışkanlık haline gelmesidir. Bu ise bir büyük patlamanın çalışmaların çökmesi gibi habercisidir. Kesinlikle, güvensizliği besleyecek bu ihmellere karşı mücadele edilmeli, giderek ortadan kaldırılmalıdır.

7 — Partinin günlük faaliyetini hatalardan hızla arındırmanın yolu ancak, çalışmalarımızla

ilgilenen en geniş çevrenin denetimini kendi üstümüzde kurabilirsek başarılabilir. Bu nedenle böyle bir denetimi üstümüzde kuracak toplantı ve organlaşmaları yaratmalıyız.

AJİTASYON - PROPAGANDA ÜZERİNE

Kongremiz;

I — Kapitalizmin halk düşmanı özünü hayatın bütün alanlarında belirir belirmez teşhir, eden,

— Hangi sınıf ve zümre veya tabaka olursa olsun baskı ve sömürüye uğrayan herkesin derdini dile getiren, başlarından geçeni teşhir eden,

— Bütün bunları tektek değil, birbirleriyle ve mevcut düzenle, bağlarıyla birlikte ele alan,

— Ve bu işleri halkta, düzene karşı savaşmayı gerekli görme ve göze alabilme bilincini yaratma doğrultusunda, yani düzene karşı devrimci bir tepki doğurma amacına yönelik olarak yapan,

siyasi gerçekleri açıklama görevini;

II — Oportünizmi pratikte yenmek için onların teorik dayanaklarını sökmek ve halk arasında yaygın olan, devrimciler arasındaki bölünmüşlüğün yarattığı yılgnlığı ortadan kaldırmak amacıyla,

— Özel olarak «doktorculuk» içindeki ayrılıkları,

— Genel olarak devrimciler arasındaki ayrılıkların sınıf köklerini ortaya çıkaran, tutarlı, sürekli, amaçlanmış hedeflere yönelik

ideolojik mücadele görevini;

III — Türkiye'nin mevcut iktisadi - siyasi koşulları dikkate alınarak;

- Reformizme ve küçükburjuva - devrim anlayışına karşı mevcut baskı ve soygun düzeninin can alıcı yerine vuran, demokratik halk devriminin,
- Demokratik halk devrimi sonrasında kurulacak devrimci işçi - köylü iktidarının yapacağı temelli reformları sistematize eden programımızın,

özetle, devrimin ve programımızın ajitasyon - propagandaasına luz verilmesi görevini,

IV — Parti taktiklerinin yığınlarca kavranmasında önemli faydaları olacak;

- Parti taktiklerinin parti üye ve sempatizanlarınca kendiliğinden kavranmasını beklemeyip, bilinçli ve merkezi bir çalışma ile kavranması,
- Sadece parti üye ve sempatizanlarınca kavranılmakla yetinmeyip, parti taktiklerini, militanlarca, parti tarafından güdülen bir plan çerçevesinde, yığınlar içinde sürekli, zamanında ve fiilen uygulanması,

bunların sonucu, parti taktiklerinin geniş yığınları harekete geçirebilmesini sağlamak görevini,

Merkez Komitesine verir.

Kongremiz,

Ajitasyon propaganda ile ilgili bu görevlerin başarılabilmesi için,

I — Kadrolar açısından;

— Sıkı bir teorik eğitimin gerekliliğini, ama sadece bu tespiti yapmakla yetinmeyip bunun gerçekleşmesi için yaratıcı bir enerji ile bütün olanakların «eğitici kadrolar, kollektif eğitim vs.» bulunup, geliştirilmesi gerektiğini,

— Kadroların sadece teorik eğitimle meseleleri kavrayamayacağını, eğitimle birlikte, aynı zamanda öğrenilenlerin pratiğin mihenk taşına vurularak en iyi şekilde kavranılabileceğini ve bunun için de mevcut düzeni protesto eden, yıpratıcı ve diğer her türlü muhalif hareketlerinin, bürokrasiden uzak militan bir örgüt anlayışı içinde düzenlenmesini veya içinde yer alınması gerektiğine,

— Teorik ve pratik eğitimle birlikte, kadroların herbirinin ayrı ayrı değişik ortamların ürünü ve bundan dolayı değişik yeteneklerde olduğundan hareketle; Kadroların yetenekleri (Ajitator, propagandist... vb.) doğrultusunda bilinçlice yetiştirilmesinin önemli olduğunu tespit eder.

II — Araçlar açısından;

— Miting, kahve ve salon toplantıları, afiş duvar yazıları ve bildiri faaliyetlerimizin yaratıcı bir enerjiyle ve başarısızlıklardan yılmadan, disiplinli, merkezi ve mahalli organlarca yürütülmesi gerektiğini,

— Gerek devrimci siyasetimizi diğer burjuva ve küçükburjuva siyasetlerden en ilkel düzeyde bile olsa ayırt edilmesini ve gerekse yığınların en çabuk biçimde harekete geçirilebilmesi özelliklerinden dolayı; programımız devrim hedefimiz, taktiklerimiz ve somut mahalli durumlarla ilgili sloganların tüm imkanlar kullanılarak en geniş ölçüde yığınlar içinde yayılması gerektiğini,

— Kitle örgütlerinde (Sendikalar, gençlik örgütlerinde, mesleki örgütlerde vs.) merkezi ve plan çerçevesinde belirlenmiş hedeflere yönelik aktif bir çalışmanın gerekliliğini,

— Gazete ile ilgili olarak

- Merkezi siyasi gazetenin esas hedefinin ileri, öncü işçiler olması gerektiğini,
- Gazetede yazılarda; biz ne biliyorsak ve olaylara nasıl, hangi perspektifle bakıyorsak bunun aynen aktarılması gerektiğini, gerekli olduğu zamanlar haricinde gereksiz basitleştirmelerin yanlış bilinçlenmeye yol açtığını,
- Devrimci teorinin temel konuları hakkında bilinçli bir plan çerçevesinde eğitici yazıların yer alması gerektiğini,
- Halk içinde geçen her türlü olayı (grev, direniş, boykot, toprak işgali vb.) kendi orjinal özelliklerini ders çıkartıcı biçimde tahlil eden haber yazılarının yayınlanması gerektiğini,
- Her çıkan gazete için en üst düzeydeki militan, en alt sempatzana dek sistemli bir eğitimin gerekliliğini ve ancak böyle gazetenin yığınlar içinde en iyi biçimde dövüştürülebileceğini, ve bunun sonucu yığınlar tarafından denetlenen gazetenin seviyesini yükselteceğini,
- Gazetenin kendiliğindenci bir anlayışla dağıtımını yerine, üye veya sempatzanlarca bir plan dahilinde, aktif biçimde, binbir yol denenerek, en geniş yığınlara ulaşmasının mutlaka sağlanması gerektiğini tespit eder.

Kongremiz,

Sadece doğru ajitasyon-Propaganda yapmanın yeterli olmadığını aynı zamanda doğru ideolojimizle, yığınlar arasında sağlam köprüler kurulması gerektiğini tespit eder, bunun için;

— *Enerjik* bir ajitasyon-propaganda çalışması yürütülmelidir. Ajitasyon propagandada sadece bir olayı doğru yakalamak yetmez, bir olayı doğru olarak izah etmek de yetmez. Olayla ilgili ajitasyon-propaganda faaliyetinin zamanında yapılması gereklidir.

Olaylar henüz nüve halindeyken süreci görülebilmeli, *herkesten önce, davranıp, herkesin önüne geçmek* gereklidir. Ancak böyle kuyrukçu olmayan bir ajitasyon propaganda faaliyeti verimli olabilir. Kuyrukçuluk ajitasyon-propagandanın verimini önemli ölçüde azaltır. Yığınların veya diğer siyasi eğilimlerin bizden önde olmalarına imkan vermemeliyiz. Biz her zaman gelişen olayları iyi kollamalı ve anında davranarak *hep önde olmalıyız*.

— *Disiplinli* bir ajitasyon-propaganda çalışması yürütülmelidir. Ajitasyon-propaganda değdiği yeri kıpkızıl yapacak sihirli değnek değildir. Sihre keramete inanmıyorsak sabırlı, inatçı, kararlı olmalıyız. Küçük başarısızlıklar sonucu yılıp, yalpalama proletaryanın değil, küçükburjuvazinin tipik özelliğidir.

SENDİKALARDA MÜCADELE ÜZERİNE KARAR

Durum ve Görevlerimiz

I

1) En fazla üyeye sahip konfederasyon olan Türk-İş kuruluşundan bu yana Amerikan tipi gangster sendikacılığın egemenliğindedir. Nisan

1979 da yapılan en son kongresinde bu egemenlik pekiştirilmiş, yönetim daha da gericileşmiştir. Türk - İş'in gericiliğine ve siyaset yasakçılığına bir tepki olarak doğmuş olan DİSK'te ise halen sendikacılığı meslek edinmiş, bilfiil çalışan işçiden maddece ve ruhça kopuk, düzenle uzlaşık sendikacılar zümresi ve onların ideolojisi olan sendikalizm - reformizm egemendir.

Türkiye'de buhran derinleştikçe bir avuç parababası daha da zenginleşirken işçi sınıfı ve emekçi yığınların fakirleşmesi olağanüstü artmıştır. Bu durum kaçınılmazca işçi sınıfımızın düzene karşı tepkisini yükseltmiş, daha devrimci yönelişlere girmesine neden olmuştur. İşçi hareketindeki bu yükselme Türk-İş yönetimini daha da gerileştirerek parababalarının taktiği ile üst üste düşürmüş; Türk - İş açıkça ve ısrarla «güçlü hükümet», «geniş tabanlı hükümet»i savunur hale gelmiştir. DİSK'te ise rahatlarının ve iktidarlarının sarsılabileceğini hesaplayan sendikalistler DİSK'e yönelen işçileri bünyesine almayarak yükselen işçi hareketinin önüne bent çekmeye, dağınık ve örgütsüz bırakmaya çalışmaktadır. Bu gelişmeler DİSK içinde önümüzdeki günlerde tasviyeciliğin artmasına neden olabilecek seviyededir.

Bütün bu gelişmeler, işçi hareketinin geldiği seviye, bu güne kadar işçi sınıfını düzen çerçevesinde uslulaştıran sendikalarda bir *çözülme* yaratabilir. Bu durum proletarya sosyalistlerine sendikalarda umulmadık mevziler kazandırabilir. Bu bilinç ve öngörüyle partililer devrimci taktiklerimiz doğrultusunda inisiyatifli davranarak sendikalarda cesaretle yönetimlere *talip olmak*, gangster sendikacılığı; sendikalizmi tasfiye etmek

doğrultusundaki mücadelemize hız vermek zorundadır.

2) Buhranın derinleşmesiyle birlikte yoksulluk ve sefalet hızla artarken, sendikasız, sigortasız, her türlü sosyal haktan mahrum durumda vahşice bir sömürüye maruz bırakılan küçük işyerinde çalışan işçilerin tepkileri, dört bir yandan yükselmektedir.

Kongremiz, büyük ve modern işyerlerinin tersine çabuk parlayan fakat çabuk sönen küçük işyerlerinin bu özelliğine dikkati çeker; ve böyle işyerlerinde kabaran devrimci hareketi yönetip yönlendirmek için çaba gösterilmesine fakat bu mücadelenin büyük işyerlerindeki örgütlenme yönelişimize tabi kılınmasını karar altına alır.

3) Burjuva sosyalizmi, düzenle uzlaşık reformist karakterinden dolayı sendikalarda sendikalizm ile rezonans halindedir, sendikalizmi savunurlar. «Genel sosyalizm» edebiyatı ile sendikalarda siyaset yasakçılığını sürdürürler.

Buhranın derinleşmesiyle paralel olarak, burjuva sosyalizminin niteliği, işçi yığınlarınca daha geniş ölçüde kavranılır olmuştur. Bu nedenle işçiler arasında gangster sendikacılığa olduğu gibi burjuva sosyalizmine de tepkiler yükselmektedir. Tabandaki bu olumlu gelişim karşısında gerici özünü devrimci çığlıklar altında gizleyen «Devrimci Sendika Muhalefeti» (DSM) adını alan sapıklık bu olumlu gelişimi kendi yörüngesine çekmeye, gerici emelleri doğrultusunda kullanmaya çalışmaktadır. Bu sapık eğilim işçilere kendi sendikalarını devrimci bir tarzda gangsterlerin, sendikalistlerin elinden kurtarmanın yollarını değil, sendikalarını terketmeyi hedef göstererek işçi sınıfını örgütsüzlük anarşisine sürüklemeyi amaç-

lamaktadır. Böyle bir olaya tüm gerici sendikacılar ve işverenler dünden razıdır.

Kongremiz bu sapıklığa karşı mücadelenin önemine işaret eder.

II

Partinin Zaafları Üzerine

Kongremiz,

1977 Ocak kongresinde yeniden örgütlenmesini gerçekleştirmiş olan Partimizin iki yılı aşkın mücadelesinde şu iki önemli zaafı tespit eder:

1 — Burjuvazi yıllardır elindeki muazzam propaganda olanakları sayesinde geniş işçi yığınlarını gerici yönde şartlandırarak, *Siyaset ve ek-mek* kavgasını birbirinden ayırmış, sendikalara sosyalist siyasetin girmesini engelleyerek, kendi burjuva siyasetini binbir kılıkla egemen kılabilmişti. Bu gerici demagoji ile şartlandırılan işçi yığınları sendikalarına siyasetin girmesine tepki duyar olmuşlardır. Sendika gangsterleri ve sendikalistler bu durumu kendi çıkarları doğrultusunda «ustaca» değerlendirebilmektedirler.

İşte işçi yığınlarının bu geriliğini ve bilinçsizliğini devrimci bir girişimle aşmak yerine, tecrit olmak korkusuyla bu gericiliğe *tabi* olan parti üyeleri parti siyasetini sendikalarda açıkça ve aktifçe döğüştürmede ürkek kalmışlardır. Üyelerin teorik yetersizliği de bu ürkekliği beslemiştir. Parti hayatımızın başlangıcında sendikalizmin etkisini üzerinde taşıyan MK'de üyeleri uyarmakta yetersiz kalmıştır.

2 — Gerek sendika muhalefet çalışmalarında, gerekse partinin etkin olduğu sendikalarda parti taktiklerimiz, işçi tabanına detaylıca kavratılmamış, ve bu taktikler doğrultusunda işçiler aktif mücadele içine çekilememiş, dolayısıyla işçi yığınının kopuk ama işçi adına iş yapar durumda kalmıştır. İşçi tabanı aktif mücadele içine çekilemediği, tabanın aktif denetimi sağlanamadığı için de genellikle başarısız kalmıştır.

Bu tesbitlerden hareketle kongremiz, siyasi ayrılıkların sendikalara cesaretle sokulması, ve parti siyasetimizin sendikalarda aktifçe dövüştürülmesi, parti taktiklerimizin işçi tabanına kavratılıp onların aktif mücadele içine çekilmesi, uğrundaki mücadelenin önemine işaret eder.

III

Sendikalar Düzeninin Değiştirilmesi Yolunda Tüzük Prensipleri Üzerine

Sendikalar alanında mücadelede temel hedefimiz sendikalizmin tasfiyesi ve sendikaların partimiz denetimi ve yönetimi altında çalışmasıdır.

a) Sendikalizmi subjektif olarak işçi sınıfının bilinç geriliği, objektif olarak da mevcut kapitalist sömürü düzeni besler. Bu yüzden son tahlilde sendikalizmin bütün kırıntılarına kadar tasfiyesi mevcut sömürü düzeninin değişmesiyle mümkün olabilir.

b) Sendikalizme karşı mücadele, sendikalist olmayan kişilerin yönetime getirilmesi değil, işçi tabanının bilinçli denetimi ile sendikalizm denilen mekanizmanın tasfiyesidir. Bu bilinçten hareketle,

temel iskeleti aşağıdaki prensiplerden oluşan bir tüzüğü, sendikalizm mekanizmasını kırarak bir araç olarak sendikalarda egemen kılınması uğruna mücadele edilmelidir.

1 — Profesyonel sendikacıların sendika ağalarına dönüşmesini engellemek için, Merkez Yürütme Kurulları, Genel Yönetim Kurulu içinden seçilmeli ve gerektiğinde geri alınabilmelidir. Genel yönetimin tümü kongreden seçilmelidir.

2 — Şube ve Merkez kongreleri işçi tabanının aktif denetimini sağlayabilecek zaman aralıklarında yapılmalıdır. (Bu süre bir yıl olabilir.)

3 — Merkez yürütmenin denetiminde yukarıdan atanan ve şubenin inisiyatifini kıran Bölge Temsilcilikleri ağı (Sendikalizmin tüzükçül omurgası) kaldırılmalı, şubeler kendi alanlarında tam yetkili olarak çalışmalıdırlar.

4 — Başkanlar kurulu, Genel Temsilciler Kurulu, Şube Temsilciler Kurulu, işyeri kurulları işçi tabanının denetimini sağlayabilme yolunda sendikanın en canlı çalışan organları haline getirilmeli, yoksa yaratılmalıdır.

5 — İşyeri temsilcileri işçiler tarafından seçilmeli ve geri alınabilmelidir. Yukarıdan bir atama ve fesh etme olmamalıdır.

6 — Sendika üye aidatları bordrodan işveren aracılığıyla sendikaya gitmemeli, üyelerin ve sendikanın arasındaki bir iş olmalıdır.

7 — Sendika yönetici gelirleri işkolundaki ortalama işçi ücretinden yüksek olmamalıdır.

8 — Sendikacılığın meslek haline gelmesine karşı, yönetime üst üste seçilebilirlik sınırlanmalı ve düzenlenmelidir.

GENÇLİK

Kongremiz,

İşçi hareketlerinde çoğu kere fedakârca öne çıkan işçi gençliği, yeni hareketlenmeye başlayan köylü gençliği ve Finans - Kapital'in binbir koldan yaptığı saldırılara karşı yiğitçe direnen ve mücadelesini işçi sınıfının mücadelesiyle birleştirmeye çalışan öğrenci gençliği coşkuyla ve dostça selamlar.

Genç devrimcilerin devrimci hareketimizde tayin edici öneme sahip oldukları inancındayız. Ve bu inancımız bizlere gençlik konusunda önemli ve acil görevler yüklüyor.

Partimizin yaşadığı buhrandan doğrudan etkilenerek sekteye uğrayan işçi - köylü - öğrenci gençliğin partizan örgütlenmesi bir an evvel onarılmalı ve geçmişin deneylerinden dersler çıkarılarak daha bilinçli, şevkli ve hızlı biçimde mücadeleye atılmalıdır.

Gençliğin partizan örgütlenmesinden ayrı olarak gençliğin en geniş kitleyi içinde barındıran demokratik kitle örgütlerinde örgütlenmesine ve bu örgütler vasıtasıyla mevcut düzenden azami sosyal hakların sağlanmasına yardımcı olmalıdır. Bu örgütlerde yoğun biçimde siyasi çalışma yaparak gençliğin tümüyle karşı saf tutmasını sağlamalıyız.

Partimiz, kurtuluşunu sosyalizmde gören çeşitli sınıf ve zümrelerin gençlik içinde bağımsız örgütlenmelerini yapmalarını doğal karşılar. Bu görüşten hareketle; Partimiz, partizan gençlik örgütlenmesiyle, kurtuluşunu sosyalizmde gören diğer sınıf ve zümrelerin gençlik örgütlenmeleri arasında mevcut baskı ve soygun düzenine kar-

şı bir cephe birliğine yardımcı olmayı önüne görev olarak koyar. Öyle inanıyoruz ki, gençlik her zamanki atılğanlığı ile öne fırlayacak ve cephe konusunda «büyüklerine» örnek olabilecektir.

Burjuva ve küçükburjuva siyasetlerinin örgüt konusunda gençlik içersinde yaydıkları ve ege-men hale getirdikleri, partizan gençlik örgütlenmeleriyle diğer gençlik örgütlenme biçimlerini birbirine karıştırma anlayışı ve buna uygun lose örgütlenmelere karşı; gençlik örgütlenmeleri konusundaki devrimci görüşlerimizi bu sapık anlayışlara karşı dövüştürerek gençlik içinde ege-men hale getirmeli, buna uygun pratik örgütlenmelerle mevcut örgüt anarşisi içindeki gençliğin örgütsüzlüğünü ortadan kaldırmalıyız.

Kongremiz,

Bütün bu görevlerin hakkıyla yapılabilmesi için, gençlik içinde proletarya dışı sınıf ve züm-re eğilimlerinden kaynaklanan ve yaygınlık kazanmış siyasetlerle yoğun bir teorik-pratik mücadelenin önemine dikkat çeker.

Yaban burjuvaların düzene ve aynı zamanda yükslen işçi hareketine karşı gerici, milliyetçi tepkisini temsil edenlerin gençlik içindeki örgütlenmesi YDGF'nin, gençlik içinde yaymaya çalıştığı milliyetçilik temelinde sosyalist ülkelere düşmanlık tohumlarına karşı;

Yaban burjuvaların, kurtuluşunu sosyalizmde yoklıyanların gençlik örgütlenmesi İGD'nin, gençlik içinde yaymaya çalıştığı proletarya sosyalizmine düşmanlık ve gençliğin düzenden kopuşmasını engelleyen reformcu hayallere karşı;

Küçükburjuvaların proletarya ile ittifakı zorlayan ve düzene tepki duyan kesimlerinin gençlik örgütlenmesi Dev-Genç'in gençlik içinde yaymaya çalıştığı küçükburjuva devrim ve devrimcilik anlayışına karşı,

Bunların teorilerinin sınıf temellerini ve bu teorilerin proletaryanın devrimci mücadelesine verdiği zararları ortaya çıkaran teorik mücadelenin ve bu mücadelenin sadece sözle değil, gençliğe pratik içersinde öncülük temelinde yürütülmesinin özel önemini tespit eder.

İşçi sınıfının partisi; SOSYALİST VATAN PARTİSİ kuruluş bildirimini henüz bir kaç ay önce verdiği için yeni bir parti izlenimini verebilir. Bu görüntü kimseyi yanıltmasın. Özünde, Sosyalist Vatan Partisi Türkiye'nin en eski partisidir. Çünkü Dr. HİKMET KIVILCIMLI'nın teorik ve pratik öncüsü olduğu 60 yıllık sosyalist hareketimizin sürdürücüsüdür. Ve 60 yıllık sosyalist geleneği Türkiye topraklarında döğüştürmek için 1979 Ocak Kongresini yeniden örgütleyen Vatan Partisi eski politik hattinin devamcisıdır.

FİYATI 10 TL.